

Sygn. akt: I C 375/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO w SR w Augustowie Bogumiła Malinowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Karolina Szematowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. B.

przeciwko P. (...)

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego P. (...) na rzecz powoda Z. B. kwotę 12.000zł (dwanaście tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie od dnia 16.09.2016r. i do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego P. (...) na rzecz powoda Z. B. kwotę 4.217zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Zasądza od pozwanego P. (...) na rzecz interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. kwotę 3.737zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanego P. (...) a na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Augustowie) kwotę 25zł tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 375/17

UZASADNIENIE

Powód Z. B. w dniu 16.06.2017 r., z datą wpływu do tutejszego Sądu w dniu 19.06.2017 r., z dekreacją w dniu 20.07.2017r. jedynie o wpisaniu sprawy do rep. Nc za sygn. I Nc 289/17 (k.1) wniósł pozew przeciwko P. (...), domagając się, aby Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazał pozwanemu, aby ten zapłacił na rzecz powoda kwotę 12.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16.09.2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto, domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W przypadku zaś niewydania nakazu zapłaty lub wydania i skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanego, domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz tych dochodzonych kwot.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, iż w dniu 12 lipca 2013 r. w A. przy ul. (...) powód, na skutek bardzo złej jakości nawierzchni, upadł jadąc na rowerze i doznał złamania rzepki lewej. Nadto u powoda pojawił się przykurcz kolana lewego. W dniach od 12 lipca 2013 r. do 24 lipca 2013 r. powód był leczony na Oddziale (...) Urazowo-Ortopedycznej Szpitala w A., gdzie zastosowano leczenie operacyjne – repozycję złamania i stabilizację pętlą drutu oraz tutor gipsowy. Kolejna hospitalizacja powoda miała miejsce w okresie od 26 sierpnia 2013 r. do 4 września 2013 r. Następnie w okresie od 6 września 2013 r. do 21 lutego 2014 r. powód był leczony w (...) w A.. Doznane urazy wiązały się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi i koniecznością ograniczenia dotychczasowej aktywności powoda, a przez to z doznaniami krzywdy. Zważywszy, że odpowiedzialność cywilną za skutki zdarzenia ponosi pozwany, albowiem jego jednostką organizacyjną jest Powiatowy Zarząd Dróg w A., odpowiadający za należyte utrzymanie drogi w miejscu, w którym doszło do zdarzenia, na skutek jego nienależytego utrzymania, powód, w dniu 12.07.2016 r., złożył do tutejszego Sądu wniosek o zawiązanie do próby ugodowej, który wpłynął do tutejszego Sądu 14.07.2016r., zadekretowany za sygn. akt I Co 226/16, jednak w toku tego postępowania, strona pozwana nie widziała możliwości zawarcia w sprawie ugody. Strona powodowa wskazała i wykazała również dowodem – dokumentem dołączonym do pozwu (k. 20), iż pozwany sam w oświadczeniu z dnia 21 sierpnia 2014 r., skierowanym do (...) S.A. (...) stwierdził, biorąc pod uwagę sam stan nawierzchni przedmiotowej ulicy, że do takiego zdarzenia, o którym mówi powód, że wjechał w dziurę i doznał obrażeń, mogło dojść, bo ta ulica (...) wymaga gruntownego remontu, wskutek występowania nagminnie dziur, na co jednak w chwili obecnej pozwany nie posiada środków finansowych. Zatem już sama strona pozwana przyznała nagminne występowanie dziur i problem z utrzymaniem ulicy oraz przyznała, że ta droga wymagała gruntownego remontu, na co nie posiadali środków. Nadto, biorąc pod uwagę ten stan nawierzchni, pozwany stwierdził sam, że w chwili zdarzenia mógł zaistnieć fakt wjechania w dziurę przez powoda. Stąd żądania przedmiotowym pozwem, z wykazaniem dołączonej dokumentacji lekarską obrażeń i na skutek doznanej krzywdy, zadośćuczynienia w kwocie 12.000 zł z roszczeniem odsetkowym.

Po zarejestrowaniu przedmiotowej sprawy w dniu 20.06.2017r. w Sądzie Rejonowym w Augustowie za sygn. akt I Nc 289/17 (k. 1 akt), w tym samym dniu, tj. 20.06.2017 r., Sąd Rejonowy w Augustowie nie dopatrując się żadnych przeszkód do uwzględnienia takiego roszczenia powoda w postępowaniu upominawczym uwzględnił je, na tak dochodzoną kwotę w całości, wydając w tym dniu nakaz zapłaty (k. 27 akt). Sprzeciw strony pozwanej od tego nakazu zapłaty (k. 31-32 akt) wpłynął do Sądu w dniu 05.07.2017 r. i na skutek tego sprzeciwu sprawa ta została wpisana w dniu 05.07.2017 r. do Rep. C za sygn. akt I C 375/17 (k. 30 akt), z wyznaczeniem terminu rozprawy (k. 35 akt).

Pozwany sprzeciwem zaskarżył wydany nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości, z zasądzeniem od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 31-32 akt). Poza wnioskami dowodowymi wniósł o zawiadomienie na podstawie art. 76 kpc o możliwości przystąpienia (...) S.A. (...) do udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanego P. (...). W uzasadnieniu sprzeciwu akcentował zarzut nieważności dotychczasowego postępowania z powodu braku należytego umocowania pełnomocnika powoda do występowania w niniejszej sprawie, albowiem pełnomocnictwo z dnia 12.07.2016 r. udzielone zostało przez powoda na rzecz kancelarii, która nie posiada osobowości prawnej, a nie na rzecz radcy prawnego który podpisał pozew. Ponadto, pełnomocnictwo nie upoważnia do dokonywania czynności określonych w art. 91 kpc i obejmuje jedynie umocowanie do zastępowania powoda przed Sądem (a więc zastępowanie powoda po wniesieniu pozwu podpisanego przez powoda), a nie obejmowało umocowania pełnomocnika do podpisania i wniesienia pozwu. Nadto, akcentował zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Zdaniem pozwanego, trzy leni termin przedawnienia roszczenia powoda należało wiązać z dniem zdarzenia, tj. 12.07.2013 r. Powód dowiedział się o szkodzie i o osobie odpowiedzialnej do jej naprawienia już w dacie zdarzenia. Powód wiedział również, że na skutek upadku doznał urazu ciała, odczuwał dolegliwości bólowe i już w tym samym dniu został hospitalizowany, a w toku leczenia postawiono diagnozę co do rodzaju doznanego przez niego urazu. Zatem już w momencie zdarzenia powód zdał sobie sprawę z jego ujemnych następstw wskazujących na fakt powstania szkody niemajątkowej, tj. miał świadomość doznanej szkody. Strona pozwana podkreśliła również, iż złożenie przez powoda do tutejszego Sądu wniosku o zawiązanie do próby ugodowej dopiero w dniu 14.07.2016 r. nie doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia, ponieważ wniosek został wniesiony po okresie przedawnienia, nie został podpisany przez powoda, a przez fachowego pełnomocnika, który przedłożył pełnomocnictwo z dnia 12.07.2016 r. udzielone na rzecz kancelarii, która nie posiada osobowości prawnej, a pełnomocnictwo obejmowało jedynie zastępstwo przez Sądem, a nie obejmowało zgłaszania oświadczeń woli w imieniu powoda. Tym samym zgłoszenie roszczenia we wniosku o zawiązanie do próby ugodowej nie pochodziło od powoda i nie mogło spowodować przerwy biegu przedawnienia. Niezależnie od powyższego, pozwany akcentował zarzut braku wykazania przez powoda związku przyczynowego pomiędzy szkodą opisaną w pozwie powstałą w wyniku zdarzenia z dnia

12.07.2013 r., a działaniem lub zaniechaniem powoda. Zdaniem strony pozwanej, prawdopodobną przyczyną zdarzenia było zajechanie drogi przez samochód osobowy i nagły manewr skrętu rowerem przez powoda w lewą stronę, co doprowadziło do utraty równowagi i upadek. Zatem to powód nie zachował szczególnej ostrożności, a w tej sytuacji pozwany P. (...) nie ponosi odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie z dnia 12.07.2013r. z udziałem poszkodowanego powoda, bo wywiązał się ze swoich obowiązków w sposób należyty, a to obowiązkowi utrzymania należytego drogi publicznej – ulicy (...) w stanie zapewniającym bezpieczeństwo ruchu, co musi być też oceniane w rozsądnych granicach w świetle doświadczenia życiowego. Wnosił też o wezwanie przez Sąd ubezpieczyciela (k. 31-32). (...) S.A. V. (...) w W. o możliwości przystąpienia tego ubezpieczyciela do udziału w sprawie, w charakterze interwenienta ubocznego, po stronie pozwanego P. (...) (k.35). Tymczasem zawiadomiony (...) S.A. V. (...) w W. ostatecznie złożył w tej sprawie pismo procesowe w dniu 13.09.2017 r. (k. 64-67), w którym zgłaszając swój udział w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanego P. (...) wniósł, zgodnie ze stanowiskiem pozwanego, o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie na rzecz interwenienta ubocznego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. W uzasadnieniu swojego stanowiska interwenient uboczny potwierdzał okoliczność zawarcia z pozwanym umowy ubezpieczenia OC, potwierdzoną polisą, seria OC- (...). Nie kwestionował również, że droga na której doszło do zdarzenia jest drogą objętą umową ubezpieczeniową z pozwanym w dniu zdarzenia. Kwestionował natomiast roszczenia zgłaszane przez powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Co do zasady dlatego, że pozwany dokonuje bieżących remontów częściowych ulicy (...) w A., wskazując też, że na tej ulicy tworzą się ubytki, a to w związku ze wzmożonym ruchem przy znajdującej się tam przychodni, które są na bieżąco remontowane przez ubezpieczonego i stąd argumentował brakiem związku przyczynowo- skutkowego pomiędzy stanem nawierzchni a upadkiem powoda. Negował okoliczność, aby zachodził adekwatny związek przyczynowy pomiędzy urazem powoda, a działaniem pozwanego. Z ostrożności procesowej kwestionował też wysokość szkody, jako nadmierną i wygórowaną w stosunku do doznanej przez powoda krzywdy w świetle art. 445 § 1 kc i żądanie roszczenia odsetkowego (k. 64-67).

Sąd Rejonowy w Augustowie ustalił i zważył, co następuje:

Żądania powoda, wyłącznie jego stanowisko na ich uzasadnienie i wszystkie argumenty a nie stanowisko pozwanego i jego argumenty w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w dacie wyrokowania, już prowadzić mogą do jednego ustalenia, że te żądania powoda są w pełni uzasadnione co do zasady, co do kwoty zadośćuczynienia i żądania odsetkowego, a tym samym też dają podstawę do wyrokowania w dniu 28.09.2017r. Dalsze bowiem prowadzenie postępowania dowodowego, w ocenie tego sądu prowadziłyby tylko do nieuzasadnionej przewlekłości w sprawie i pomnażania nieuzasadnionych kosztów, do niesprawiedliwości dla powoda, w sytuacji gdy przez cztery lata nie może doprowadzić do zakończenia tego sporu. Zatem i w tych okolicznościach, gdy bezsporne jest, że w dniu 12.07.2013r. doszło bowiem do zdarzenia, na ulicy (...), w wyniku którego powód, 63-letni mężczyzna, dotychczas samodzielny, prowadzący normalny, aktywny tryb życia, doznał obrażeń ciała, bezspornie w postaci złamania rzepki lewej, które wyłączyło go z aktywnego trybu życia. Bezspornym też jest, że powoda po zdarzeniu przyjęto na Oddział (...) Urazowo-Ortopedycznej, gdzie po wykonaniu leczenia operacyjnego ortopedycznego – repozycji złamania i stabilizacji pętlą drutu oraz tutora gipsowego, powód przebywał do dnia 24.07.2013 r. Kolejna hospitalizacja powoda miała miejsce w okresie od 26.08.2013 r. do 04.09.2013 r. Natomiast w okresie od 06.09.2013 r. do 21.02.2014 r. powód był leczony w (...) w A.. Miejsce zdarzenia i okoliczności podawane przez samego powoda, skutki są jednolite z zeznaniami w tym przedmiocie świadków: M. G. (rozprawa z dnia 15.09.2017r. 00:56:55-01:00:29 k. 76 odwr. – 77 akt) i H. B. (rozprawa z dnia 15.09.2017r. 01:00:29-01:07:16 k. 77 akt), a i okoliczności, że innych naocznych świadków zdarzenia nie było oraz z zebrana już w dacie wyrokowania dokumentacją lekarską. W tej sytuacji i w świetle powyżej omówionych dowodów, a w szczególności przedstawionej dokumentacji medycznej oraz zeznań powyższych świadków, dowodów jednolitych i spójnych ze sobą, Sąd Rejonowy uznał, iż twierdzeń powoda nic nie podważa, co więcej jakiegokolwiek dowody zgłoszone przez stronę pozwaną. Bo nie mogą ich podważyć ogólnikowe zeznania świadka D. H. na rozprawie z dnia 15.09.2017 r. (00:30:52-00:56:55 k. 76-77 odwr. akt), które ogólnie opisują, że w miejscu zdarzenia, w dacie zdarzenia na ulicy były dziury, ubytki, nierówności, a do zdarzenia doszło wskutek zajechania drogi przez pojazd, co zmusiło powoda do najechania na dziurę, w sytuacji, gdy ten świadek wyrażając wątpliwości co do jednolitości oświadczeń powoda na wypadek przebiegu zdarzenia, sam sporządził dokument na piśmie (k. 20), w którym sam wskazał odnosząc się do zdarzenia powoda, że „biorąc pod uwagę stan nawierzchni przedmiotowej ulicy do takiego zdarzenia powoda mogło dojść, mógł zaistnieć fakt wjechania w dziurę przez powoda”. Sam też wskazał tam, że droga do której doszło do zdarzenia wymagała generalnego remontu, który nie został przeprowadzony z powodu braku środków finansowych.

Z tych wszystkich względów Sąd ustalił, iż zachowaniu pozwanego można przypisać zarówno cechę bezprawności, jak i zawinienia w działaniu, co w konsekwencji skutkowało przyjęciem jego cywilnoprawnej odpowiedzialności, w świetle przepisu art. 415 kc przy uwzględnieniu też i treści omówionej powyżej umowy z (...) S.A. V. (...) w W. o szkody wyrządzone w związku z zarządzaniem drogami publicznymi. Bezprawność należało ocenić w kategoriach niezabezpieczenia, nieusunięcia dziur na drodze przy ul. (...) w A. poprzez wykonanie koniecznego, generalnego remontu stanu nawierzchni na drodze przy ul. (...) w A., gdzie z tego wyłącznie powodu powód, jadąc rowerem, upadł dnia 12.07.2013r. i doznał tak poważnych obrażeń ciała, czego z resztą sama strona pozwana nie kwestionowała. A na pozwanym ciążył obowiązek bezwzględного utrzymania nawierzchni drogi w należytym stanie, usunięcia powstałych dziur gdzie doszło do upadku, zwłaszcza, że jeśli nawet to robił częściowo, to nie było to na tyle skuteczne w momencie upadku powoda, aby przypisać mu brak tej odpowiedzialności. Brak środków nie może prowadzić do innych ustaleń sądu. Takie ustalenia Sądu, potwierdza protokół z naocznych oględzin Sądu miejsca przedmiotowego zdarzenia (protokół oględzin z dnia 28.09.2017 r. k. 117-118 akt). Co prawda oględzin przeprowadzonych w kilka lat po zdarzeniu, ale w miejscu okazanego zdarzenia przez powoda, przerażająco było pełno dziur i ubytków w nawierzchni, a jak oświadczył sam powód, droga w dniu zdarzenia, była w jeszcze gorszym stanie niż podczas oględzin, było jeszcze więcej dziur. Zatem ustalić należało za powodem, że w świetle obowiązków pozwanego stan miejsca upadku był stanem niepożądanym z winy pozwanego, a co za tym idzie bezprawnym. Stąd jego odpowiedzialność wobec powoda z tytułu zadośćuczynienia. Zresztą pozwany domagając się ustalenia braku odpowiedzialności za tę szkodę, nie podważył żadnym dowodem, że przedmiotowe zdarzenie tego rodzaju nie mieściło się w granicach jego odpowiedzialności, podnosząc tylko brak środków finansowych na kapitalny remont. Od początku po zgłoszeniu szkody, jeszcze w postępowaniu likwidacyjnym strona pozwana dysponowała materiałem dowodowym, aby to szczegółowo ustalać i wyjaśnić, w konsekwencji ustalić przebieg zdarzenia, w którym powód doznał bezspornego, bolesnego obrażenia ciała w postaci złamania rzepki lewej, a w konsekwencji krzywdy.

Z tego też powodu, uwzględniając stanowisko strony powodowej, nawet momentami w szczegółach niejednolite samo w sobie, to z drugiej strony w świetle dokumentacji medycznej zupełnie zrozumiałe, że w ciągu czterech lat słuchany na okoliczność przebiegu zdarzenia, mógł się już nieco gubić, gdy niesporny jest fakt, że nigdy nie cierpiał na tego rodzaju dolegliwość przed zdarzeniem, uwzględniając zeznania powyższych świadków, dokumentację medyczną oraz przeprowadzone oględziny przez tut. Sąd, których to dowodów strona pozwana nawet nie zakwestionowała, nie mówiąc, że niczym nie podważyła, Sąd Rejonowy uznał, iż są one w pełni wiarygodnym i obiektywnym źródłem do czynienia ustaleń w zakresie żądania powoda. Ustaleń ostatecznie takich, że powód jako 63-letni mężczyzna, zdrowy i samodzielny, poruszający się sprawnie i samodzielnie, a wszystko do dnia przedmiotowego zdarzenia, doznając bezspornego obrażenia ciała w postaci złamania rzepki lewej, doznał dotkliwej krzywdy na zdrowiu i krzywdy w osobistym funkcjonowaniu. Wszystko to prowadzi do wniosku, że jego roszczenie o zadośćuczynienie co do zasady jest słuszne, a i co do kwoty zasługuje w pełni na uwzględnienie i ocenę w oparciu o dokumentację lekarską przedłożoną przez samego powoda. Nie sposób oceniając krzywdę nie mieć na uwadze i tego, że powód przeżył w zdrowiu 63 lat, a nagle z winy pozwanego, doznał tak dotkliwej krzywdy i przez cztery lata nie może zakończyć tego sporu, a strona pozwana wszystko robi, aby nie doszło do jego skutecznego zakończenia.

Dokonując takiej oceny tego, tak diametralnie rozbieżnego stanowiska pomiędzy stronami, a dotyczącego i wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi, Sąd miał na uwadze przede wszystkim przepisy kodeksu cywilnego, obowiązujące w zakresie zadośćuczynienia. Tymczasem zgodnie z treścią art. 445 § 1 kc, w wypadkach przewidzianych w art. 444 kc, co ma miejsce w przedmiotowej sprawie, Sąd może przyznać poszkodowanemu „odpowiednią sumę” tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę i na tym etapie, etapie sądowym należy to już do wyłącznej oceny sądu. Nie ma wątpliwości, że przepis art. 445 § 1 kc nie wskazuje kryteriów, którymi należy się kierować przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, a uczyniło to orzecznictwo i judykatura, zaś z poglądów tych wynika jako kwestia zasadnicza, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i jest z natury rzeczy niewymierne, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Z drugiej strony wysokość ta niewątpliwie nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być odpowiednia, tzn. utrzymana w odpowiednich granicach i wszystkie te okoliczności muszą być analizowane indywidualnie i w każdej sprawie i w związku z osobą poszkodowanego w każdej sprawie. Nie może tu być mowy o przyjęciu sztamowego. Kalkulacja sumy odpowiedniej w znaczeniu przypisanym temu przez art. 445 § 1 kc zakłada uwzględnienie takich okoliczności sprawy jak rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, długotrwałość procesu leczenia i rehabilitacji, nasilenie dolegliwości bólowych, konieczność korzystania z pomocy osób trzecich, następstw zdarzenia w sferze fizycznej i psychicznej poszkodowanego i ich wpływu na dotychczasowe życie poszkodowanego. Miał to też na uwadze Sąd Rejonowy orzekając w tej sprawie, a wszystko

to razem wzięte prowadzi do wniosku, że żądanie powoda w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jest w pełni zasadne na kwotę 12.000 zł. Tylko ta kwota może bowiem być uznana jako odpowiednią za krzywdę doznaną przez powoda. Tylko taka kwota może wyłącznie spełniać funkcję kompensacyjną może być uznana wyłącznie za „odpowiednią sumę”, utrzymaną w rozsądnych granicach. Wszystko to razem wzięte prowadzi do wniosku, że powództwo o zadośćuczynienie znajduje więc uzasadnienie w treści przepisu art. 445 § 1 kc w zakresie kwoty 12.000 zł.

Sąd Rejonowy uznał też w pełni zasadność żądania powoda w zakresie odsetek. Wszak wyrok zasądzający zadośćuczynienie ma charakter orzeczenia deklaratoryjnego, a nie ma charakteru orzeczenia kształtującego treść stosunku prawnego. A w tych warunkach i jako, że odsetki stanowią formę odszkodowania za sam fakt opóźnienia z zapłatą długu, czyli są należne bez względu na to jakie zamiary w odniesieniu do oczekiwanego świadczenia miał wierzyciel, nie można było uznać inaczej. W innym bowiem wypadku pozwany nie ponosiłby z tego tytułu żadnych negatywnych konsekwencji, a wręcz przeciwnie mógłby uzyskać korzyść i pozostawałoby to w sprzeczności z art. 481 § 1 kc. Stąd uwzględnienie i żądania odsetkowego.

Zważywszy, że wszystkie żądania strony powodowej zostały uwzględnione, stąd o kosztach orzeczono z mocy art. 98 § 1 kpc, skoro pozwany przegrał proces w całości, to i jego należało obciążyć wszystkimi kosztami w sprawie.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku z dnia 28 września 2017r.

Sygn. akt: I.Ca.447/17

POSTANOWIENIE

Dnia 07 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Joanna Walczuk (spr.)

Sędziowie: SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz

SSO Antoni Czeszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 07 marca 2018 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. B.

przeciwko P. (...)

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego P. (...) od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie I Wydziału Cywilnego z dnia 28 września 2017 r., w sprawie sygn. akt: I.C.375/17

postanawia:

1.
uchylić zaskarżony wyrok i umorzyć postępowanie;
2.
zasądzić od interwenienta ubocznego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz pozwanego P. (...) kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji;

3.

zasądzić od interwenienta ubocznego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz pozwanego P. (...) kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji.

SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Joanna Walczuk SSO Antoni Czeszkiewicz

UZASADNIENIE

W dniu 16 czerwca 2017 r. powód Z. B. wystąpił przeciwko P. (...) z pozwem o zapłatę w postępowaniu upominawczym, wnosząc o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazanie w nim, aby pozwany P. (...) zapłacił na jego rzecz kwotę 12.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 września 2016 roku do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 czerwca 2017 r., Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny nakazał pozwanemu P. (...), aby zapłacił na rzecz powoda Z. B. kwotę 12.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 września 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.567 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

Od orzeczenia powyższego, w przepisany terminie, pozwany P. (...) złożył sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Po wniesieniu sprzeciwu przez pozwanego, pismem z dnia 12 września 2017 roku (...) S.A. V. (...) zgłosiło swój udział w przedmiotowej sprawie w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej, wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Wyrokiem z dnia 28 września 2017 r., w sprawie sygn. akt I.C.375/17, Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny zasądził od pozwanego P. (...) na rzecz powoda Z. B. kwotę 12.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie od dnia 16.09.2016 r. do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od pozwanego P. (...) na rzecz powoda Z. B. kwotę 4.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II), zasądził od pozwanego P. (...) na rzecz interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. kwotę 3.737 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt III) oraz nakazał pobrać od pozwanego P. (...) na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Augustowie) kwotę 25 zł tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa (pkt IV).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany P. (...) zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi I instancji:

- naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 233 k.p.c. poprzez wydanie wyroku bez rozważenia w sposób bezstronny i wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co skutkowało przyjęciem odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 12 lipca 2013 r. na ul. (...) w A., w szczególności pominięcie :

a)

opisu zdarzenia dokonanego przez powoda w dniu 19.03.2014 r., w którym stwierdził, że: „wyjeżdżając z przychodni po prawej stronie stał samochód osobowy. Tam zawsze było wiele aut. Z naprzeciwnika zajechał mi drogę samochód osobowy , zmusiło mnie to do zjechania mu z drogi na lewa stronę. W momencie gdy auto mnie wymijało wjechałem rowerem w dziurę w drodze i upadłem boleśnie uderzając kolanem o ramę roweru...”, co mogło wskazywać, że przyczyną upadku było zajechanie drogi przez samochód i nagły skręt rowerem w lewo,

b)

opisu zdarzenia dokonanego przez powoda w dniu 19.03.2014 r., na okoliczność przedstawiania przez powoda różnych wersji określających miejsce zdarzenia z dnia 12 lipca 2013 r. sprzecznych z wersją przedstawioną w wyjaśnieniach powoda na rozprawie

w dniu 15 września 2017 r., (z opisu zdarzenia z 19.03.2014 r. wynika, że miejscem zdarzenia była lewa strona jezdni, z zeznania zaś powoda na rozprawie w dniu 15.09.2017 r., że miejscem zdarzenia była prawa strona jezdni, jadąc w kierunku ul. (...) w A.),

c)

opisu zdarzenia dokonanego przez powoda w dniu 19.03.2014 r., na okoliczność ustalenia czy nie doszło do naruszenia przez powoda zasad ruchu drogowego, niezachowania ostrożności na drodze i jazdy lewą stroną jezdni (naruszenie art.3, art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz.U. z 2017r. poz.1260),

d)

dokumentacji fotograficznej, stanowiącej załącznik do pisma z dnia

19.05.2014 r. Automobile E., na okoliczność przedstawiania przez powoda różnych wersji określających miejsce zdarzenia z dnia 12 lipca 2013 r. sprzecznych z wersją przedstawioną w wyjaśnieniach powoda na rozprawie w dniu 15 września 2017 r., (z dokumentacji fotograficznej nie wynika, tak jak powód zeznał na rozprawie w dniu 15.09.2017 r., aby dziura w nawierzchni drogi była usytuowana po prawej stronie drogi, jadąc w kierunku

ul. (...) w A.. Dziura na zdjęciu nie znajdowała się w połowie drogi od przychodni do drogi głównej, nie miała ostrych kantów i nie była głęboka. Można było ją z łatwością pokonać rowerem);

- art 233 § 1 w zw. z art 316 § 1 k.p.c. - polegające na wydaniu wyroku na podstawie wybiórczych informacji oraz w oparciu o niepełny materiał dowodowy, przed otrzymaniem żądanych przez Sąd dokumentów (nie czekając na złożenie dokumentów, których Sad żądał od pozwanego, a więc w ocenie Sadu mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy) t.j. pełnej dokumentacji dotyczącej przeglądów i remontów ul. (...) w A. (pismo Sądu pełnomocnik pozwanego otrzymał w dniu 25.09.2017 r. z 7 dniowym terminem wykonania, a żądany dokument wysłany został w dniu 29.09.2017r.) oraz umowy potwierdzającej zawarcie przez pozwanego ubezpieczenia OC, Polisa seria nr OC-E nr (...) (pismo Sądu pełnomocnik pozwanego otrzymał w dniu 29.09.2017r. z 3 dniowym terminem wykonania, a żądany dokument wysłał w dniu 02.10.2017r.);
- art 227 w zw. z art. 232 k.p.c. - polegającego na oddaleniu wniosku dowodowego pozwanego, zaniechaniu przeprowadzenia zawnioskowanego przez pozwanego dowodu oraz na zaniechaniu dopuszczenia dowodu w postaci wystąpienia do Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Medyczne Centrum (...). S. K., ul. (...), (...)-(...) A. o doręczenie do Sądu z Poradni Kardiologicznej dokumentacji medycznej z dnia 12 lipca 2013 r., dotyczącej Z. B., na okoliczność ustalenia stanu zdrowia powoda w dniu zdarzenia i ewentualnego związku przyczynowego zdarzenia z dnia 12 lipca 2013r. z udziałem powoda ze stanem jego zdrowia;
- art 227 w zw. z art. 232 k.p.c. - polegającego zaniechaniu przeprowadzenia zawnioskowanego przez powoda dowodu, w postaci sporządzenia opinii sądowej biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków, na okoliczność ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku powoda w dniu 12 lipca 2013r. na ul. (...) w A., z uwzględnieniem opisu zdarzenia dokonanego przez powoda w dniu 19.03.2014 r.;
- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku uniemożliwiającego pozwanemu przeprowadzenie pełnej oceny zasadności rozumowania Sądu I instancji, w szczególności poprzez: nieustalenie pełnego stanu faktycznego oraz nie odniesienie się w żaden sposób do podnoszonych w procesie przez pozwanego zarzutów;
- art. 379 pkt. 2 k.p.c. w zw. z art. 88 k.p.c. i art. 89 § 1 i 2 k.p.c., t.j. nieważność dotychczasowego postępowania z powodu braku należytego umocowania pełnomocnika powoda do występowania w niniejszej sprawie;
- art. 107 k.p.c. polegającego na przyznaniu interwenientowi ubocznemu (wbrew jego woli) zwrotu kosztów procesu od pozwanego t.j. strony do którego przystąpił (nie będącej jego przeciwnikiem);
- art. 6 k.c. w zw. z art. 415 k.c. poprzez przyjęcie, że strona powodowa udowodniła istnienie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 12 lipca 2013 r.;
- art. 445 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyznaniem zadośćuczynienia w wysokości zawyżonej względem charakteru doznanej krzywdy;

- art. 362 k.c. przez jego niezastosowanie, gdy uzasadnione jest obniżenie wysokości przyznanego zadośćuczynienia o stopień przyczynienia się powoda do szkody, w szczególności w wyniku naruszenia przepisów ruchu drogowego, zgłoszenia szkody po ok. roku czasu od zdarzenia;
- nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, opartego na podstawie art. 442¹ § 1 i 3 k.c.;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, **a polegający na:**

a)

przyjęciu, że do wypadku doszło w miejscu określonym przez powoda na rozprawie w dniu 15 września 2017r., a nie w innym miejscu, w szczególności w miejscu określonym przez powoda w opisie zdarzenia dokonanego w dniu 19.03.2014r. i dokumentacji fotograficznej, stanowiącej załącznik do pisma z dnia 19.05.2014r. Automobile E.;

b)

przyjęciu, że do wypadku doszło w wyniku złego stanu nawierzchni drogi przy ul. (...) w A., a nie w wyniku innych przyczyn, w szczególności zajechania drogi przez samochód lub ze względu na stan zdrowia powoda;

c)

przyjęciu, że pozwany jest odpowiedzialny za skutki zdarzenia z dnia 12 lipca 2013 r.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje od powoda na jego rzecz według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje od powoda na jego rzecz według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację pozwanego P. (...), powód Z. B. wniósł o oddalenie jej w całości, cofając jednocześnie pozew w całości i zrzekając się roszczenia, w związku ze spełnieniem świadczenia przez interwenienta ubocznego w całości już po wniesieniu pozwu i wydaniu wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Augustowie uznał powództwo Z. B. w całości. Pozwany P. (...) w dniu 30 października 2017 roku wniósł apelację od powyższego orzeczenia, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu za obie instancje od powoda na jego rzecz według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji oraz zasądzenia kosztów procesu za obie instancje od powoda na jego rzecz według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Natomiast, jak wynika z decyzji interwenienta ubocznego – (...) Spółki Akcyjnej V. (...) oraz potwierdzenia przelewu załączonych do odpowiedzi powoda Z. B. na apelację pozwanego P. (...), interwenient uboczny działający po stronie pozwanej na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności polisa OC – (...), dokonał realizacji należności zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 28 września 2017 roku, w sprawie o sygn. akt: I.C.375/17 i wypłacił powodowi Z. B. kwotę 17.195,08 zł.

W związku z powyższym, powód cofnął pozew w całości i zrzekł się roszczenia. W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczności niniejszej sprawy, nie wskazują, aby czynność cofnięcia pozwu była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, albo zmierzała do obejścia prawa. Ustawodawca, dając stronom możliwość decydowania o wszczęciu i przebiegu postępowania przez podejmowanie czynności procesowych, pozostawia im jednocześnie prawo do ich odwoływania. Mogą to czynić tak długo, dopóki nie osiągną skutku w postaci prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie. Sąd co do zasady związany jest cofnięciem pozwu. Obowiązany jest jednak zawsze dokonać oceny, czy w świetle zgromadzonego materiału procesowego czynności wymienione w art. 203 § 4 k.p.c. nie są sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub czy zmierzają do obejścia prawa. Ingerencja Sądu w przedmiocie decyzji powoda o cofnięciu pozwu winna być przy tym umiarkowana. Powód jest bowiem "gospodarzem procesu" i to on decyduje, czy chce ten proces prowadzić dalej, czy też nie. Cofnięcie pozwu stanowi wyraz rezygnacji strony z poszukiwania ochrony

własnego roszczenia. Jest przejawem odwołalności czynności procesowych i działaniem strony realizującej procesowe uprawnienie do pozbawienia własnej czynności procesowej jej skuteczności prawnej. Stanowi ono zatem realizację zasady dyspozycyjności i oznacza rezygnację powoda z rozpoznania określonego żądania w danym procesie. Ma ono doniosłe skutki procesowe, w tym także dotyczące sfery prawnej drugiej strony procesu. Oświadczenie o cofnięciu pozwu, dokonane do rozpoczęcia rozprawy, bądź połączone ze zrzeczeniem się roszczenia, nie wymaga zgody drugiej strony ani sądu - jego skuteczność nie jest od takiej zgody uzależniona. Oświadczenie to wywiera skutek z momentem jego złożenia, co oznacza, że nie istnieje już przedmiot żądania ani przedmiot rozstrzygnięcia w zakresie objętym cofnięciem pozwu. Postępowanie powinno być umorzone, co jednak nie oznacza, by skutki procesowe i materialnoprawne oświadczenia powstawały dopiero z momentem umorzenia postępowania. Sytuacja procesowa może odmiennie ukształtować się jedynie wtedy, gdy sąd skorzysta z uprawnienia przyznanego mu w art. 203 § 4 k.p.c. i z przyczyn w nim wskazanych uzna cofnięcie pozwu (zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia) za niedopuszczalne. Należy podkreślić, że taka decyzja sądu jest radykalnym wkroczeniem w sferę zastrzeżoną dla strony i stanowi szczególne odstępstwo od zasady dyspozycyjności. Z tych względów stanowisko sądu, determinujące w omawianym zakresie dalszy tok postępowania, musi zostać wyraźnie wyartykułowane i uzasadnione (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2007 r. IV CSK 110/07, Legalis nr 108950).

W świetle powyższych okoliczności należało uznać, że doszło w sprawie do skutecznego cofnięcia pozwu przez powoda, czego konsekwencją była konieczność umorzenia w całości postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Dlatego też Sąd II instancji, na podstawie art. 386 § 3 k.p.c., uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie umorzył.

Jak wynika z treści art. 203 § 2 k.p.c., w przypadku cofnięcia pozwu zwrot kosztów postępowania przysługuje wyłącznie pozwanemu, o ile zgłosi w tym zakresie wnioski w wymaganym terminie. Przyjmuje się przy tym, że wyjątek od tej zasady zachodzi w sytuacji, gdy cofnięcie pozwu wiązało się z zaspokojeniem powoda w toku postępowania. Taka sytuacja nie zaszła w sprawie niniejszej, gdyż roszczenie powoda zostało zaspokojenie w całości nie przez pozwanego, a interwenienta ubocznego występującego po jego stronie - (...) S.A. V. (...) pomimo zaskarżenia wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 28 września 2017 roku przez pozwanego P. (...).

Zatem, mając na uwadze powyższe, o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Joanna Walczuk SSO Antoni Czeszkiewicz

Sygn. akt: I.Ca.447/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Joanna Walczuk (spr.)

Sędziowie: SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz

SSO Antoni Czeszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2018 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. B.

przeciwko P. (...)

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego P. (...) od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie I Wydziału Cywilnego z dnia 28 września 2017 r., w sprawie sygn. akt: I.C.375/17

postanawia:

uzupełnić postanowienie Sądu Okręgowego w Suwałkach I Wydział Cywilny z dnia 07 marca 2018 roku, sygn. akt: I.Ca.447/17, w ten sposób, iż dodać pkt 4 o treści: zasądzić od interwenienta ubocznego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda Z. B. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji.

SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Joanna Walczuk SSO Antoni Czeszkiewicz

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 07 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie (pkt 1), zasądził od interwenienta ubocznego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz pozwanego P. (...) kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji (pkt 2) oraz zasądził od interwenienta ubocznego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz pozwanego P. (...) kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji (pkt 3).

Pismem z dnia 14 marca 2018 r., powód reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o uzupełnienie powyższego postanowienia domagając się zasądzenia na jego rzecz od Interwenienta ubocznego kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią przepisu art. 351 § 1 k.p.c. strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. Wniosek o uzupełnienie wyroku co do kosztów lub natychmiastowej wykonalności sąd może rozpoznać na posiedzeniu niejawnym (art. 351 § 2 k.p.c.), zaś orzeczenie uzupełniające wyrok zapada w postaci wyroku, chyba że dotyczy wyłącznie kosztów lub natychmiastowej wykonalności (art. 351 § 3 k.p.c.).

Natomiast zgodnie z treścią art. 361 k.p.c. do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy o wyrokach, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej.

Wniosek powoda należy uznać za złożony w przewidzianym ustawą terminie i zasadny co do swej treści. Istotnie, postanowienie z dnia 07 marca 2018 r. nie obejmowało swoim rozstrzygnięciem kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez powoda w związku z fachową jego reprezentacją przed Sądem II instancji. Uwzględniając fakt, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła kwotę 12.000 zł, a powód, w związku ze spełnieniem przez Interwenienta ubocznego dochodzonego przez niego świadczenia w całości jeszcze w toku procesu, winien zostać uznanym za stronę wygrywającą sprawę, uzasadnionym było zasądzenie od Interwenienta ubocznego na rzecz Z. B. kwoty 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Z tych też przyczyn Sąd Okręgowy postanowił jak w sentencji.

SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Joanna Walczuk SSO Antoni Czeszkiewicz

Sygn. akt I. Ca 447/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Mirosław Krzysztof Derda

Sędziowie SSO Cezary Olszewski

SSO Alicja Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2018 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. B.

przeciwko P. (...)

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia interwenienta ubocznego (...) S.A. V. (...) w W. na postanowienie Sądu Okręgowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 07 marca 2018 roku, sygn. I Ca 447/17

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Cezary Olszewski SSO Alicja Wiśniewska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 07 marca 2018 roku w sprawie o sygn. akt I Ca 447/17 Sąd Okręgowy w Suwałkach w pkt. I Uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie w sprawie. W pkt. II zasądził od interwenienta ubocznego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz pozwanego P. (...) kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji. Natomiast w pkt. III zasądził od interwenienta ubocznego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz pozwanego P. (...) kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed sądem II instancji.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia dotyczącego kosztów Sąd wskazał, iż stosownie do regulacji wynikającej z art. 203 § 2 k.p.c. w przypadku cofnięcia pozwu zwrot kosztów postępowania przysługuje wyłącznie pozwanemu, o ile zgłosi on w tym zakresie wniosek we wskazanym terminie. Wyjątek od tej zasady zachodzi gdy cofnięcie pozwu wiązało się z zaspokojeniem roszczenia powoda w toku postępowania.

Sąd wskazał, iż w przedmiotowej sprawie roszczenie powoda zaspokojone zostało nie przez pozwanego a przez interwenienta ubocznego występującego po stronie pozwanego, tj.: przez (...) S.A. V. (...) w W.. Powołując jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach regulację wynikającą z art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 5 w zw. z §10 ust 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku Sąd postanowił zasądzić od interwenienta ubocznego na rzecz pozwanego zwrot poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I i II instancji.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł interwenient uboczny (...) S.A. V. (...) w W. zaskarżając je w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach, tj.: w zakresie pkt II i III postanowienia.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucał naruszenie art. 107 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zasądzenie od interwenienta ubocznego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I i II instancji podczas, gdy Sąd

może przyznać od interwenienta ubocznego wyłącznie na rzecz wygrywającego sprawę przeciwnika strony, do której interwenient uboczny przystąpił, zwrot kosztów wywołanych samoistnymi czynnościami procesowymi interwenienta ubocznego. Podkreślał, iż pozwany przegrał sprawę w I instancji, a zatem koszty procesu były zasadne od pozwanego na rzecz powoda, który wygrał sprawę, a nie od interwenienta ubocznego na rzecz pozwanego, czyli strony do której interwenient uboczny przystąpił.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie pkt 2 i 3 oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Uzasadniając zarzuty skarżący zaznaczył, iż pismo pozwanego z dnia 06 października 2017 roku (załączone do przedmiotowego zażalenia) zostało potraktowane przez skarżącego jako decyzja o odstąpieniu od zaskarżenia wyroku Sądu I instancji. Wskazywał, iż pełnomocnik pozwanego nie kontaktował się z pełnomocnikiem interwenienta ubocznego w przedmiocie realizacji wyroku. Podkreślał również, że potraktował wniosek pozwanego o niezwłoczną realizację wyroku jako tożsamy z chęcią odstąpienia od zaskarżenia tego wyroku.

Podsumowując skarżący wskazywał na brak istnienia podstawy prawnej umożliwiającej zasądzenie od interwenienta ubocznego kosztów na rzecz strony, do której przystąpił. W związku z powyższym za całkowicie nieuzasadnione należało uznać zasądzenie do interwenienta ubocznego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego przed sądem I instancji, skoro stroną przegrywającą był jedynie pozwany.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie interwenienta ubocznego uznać należało za nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 103 § 1 k.p.c. niezależnie od wyniku sprawy sąd może włożyć na stronę lub interwenienta obowiązek zwrotu kosztów, wywołanych ich niesumiennym lub oczywiście niewłaściwym postępowaniem. Jak wskazuje się w doktrynie i orzecnictwie art. 103 k.p.c. pozwala nie tylko obciążyć zwrotem kosztów stronę wygrywającą, ale zakłada kolejne odstępstwo od obowiązującej zasady zwrotu kosztów między przeciwnikami procesowymi, a mianowicie dopuszcza nałożenie obowiązku zwrotu kosztów między współuczestnikami. Włożenie na stronę lub interwenienta kosztów, o których mowa w przepisie, nie wymaga odrębnego wniosku w tym zakresie. Wystarczający jest generalny wniosek o zasądzenie kosztów, który implicite zawiera w sobie wniosek o zasądzenie również kosztów z art. 103 k.p.c. (koment. do art. 103 k.p.c. A Z. wyd. 9 2015 r., legalis).

W niniejszej sprawie pismem z dnia 12 września 2017 roku (...) S.A. V. (...) w W. zgłosiło chęć przystąpienia do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej. Z pisma tego jednoznacznie wynikało, iż skarżącego łączyła z pozwanym umowa ubezpieczenia (polisa seria OC- (...)). Ponadto w w/w piśmie (...) S.A. V. (...) w W. w sposób jednoznaczny wskazało, iż domagało się oddalenia powództwa wytoczonego przez Z. B. w całości. Zaznaczyło również, iż decyzją z dnia 05 listopada 2014 roku odmówiło wypłaty świadczenia na rzecz powoda Z. B..

Powyższa decyzja skarżącego jako podmiotu prowadzącego profesjonalną działalność w zakresie ubezpieczeń, jak również posiadającego doświadczenie w sporach sądowych, niosła ze sobą określone konsekwencje w postaci możliwości obciążenia go kosztami w przedmiotowej sprawie. Odmowa przez skarżącego wypłaty świadczenia na rzecz powoda, wdanie się w spór na drodze sądowej oraz pominięcie możliwości ugodowego rozwiązania sprawy (przykładowo w drodze mediacji, bądź uwzględnienia roszczenia powoda i wypłaty należnego mu świadczenia) nierozzerwalnie wiązało się z możliwością nałożenia na skarżącego obowiązku zwrotu kosztów procesu, które poniósł pozwany w przypadku, gdy interwenient uboczny wypłacił na rzecz powoda dochodzone pozwem świadczenie, co z kolei skutkowało cofnięciem wniesionego pozwu.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego, iż Sąd dopuścił się naruszenia art. 107 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. w ocenie Sądu nie zasługiwały one na aprobatę. Art. 107 k.p.c. dotyczy zwrotu kosztów przez interwenienta ubocznego na rzecz strony przeciwnej niż ta, do której przystąpił. Natomiast art. 103 k.p.c. będący podstawą do obciążenia skarżącego kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej, stanowi odstępstwo od powszechnej zasady odpowiedzialności za wynik sporu na rzecz zasady zawinienia. Dla jego zastosowania konieczna jest kwalifikowana wina strony lub interwenienta ubocznego w postaci niesumienności lub oczywiście niewłaściwego postępowania. Jak już wskazano zawarta w art. 103 k.p.c. regulacja pozwala nie tylko obciążyć zwrotem kosztów stronę wygrywającą, ale zakłada kolejne odstępstwo od obowiązującej zasady zwrotu kosztów między przeciwnikami procesowymi, a

mianowicie dopuszcza nałożenie obowiązku zwrotu kosztów między współuczestnikami (również między interwenientem ubocznym a stroną, do której przystąpił).

Należy podkreślić, że zastosowanie art. 103 k.p.c. nie jest obowiązkiem sądu. Podjęcie takiej decyzji zależy od wielu konkretnych okoliczności, które muszą zostać ocenione z perspektywy całokształtu postępowania. Sama ocena zawinienia strony lub interwenienta w rozumieniu przepisu należy do sądu, który dokonuje jej w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.).

Konkludując podkreślić wypada, iż w przedmiotowej sprawie Sąd obciążając interwenienta ubocznego obowiązkiem zwrotu poniesionych przez pozwanego kosztów zastępstwa prawnego, miał niewątpliwie na względzie przytoczone wyżej okolicznością, tj.: odmowę przez skarżącego wypłaty świadczenia na rzecz powoda, wdanie się w spór na drodze sądowej oraz pominięcie możliwości ugodowego rozwiązania sprawy (np.: w drodze mediacji). Powyższe okoliczności w sposób jednoznaczny wpłynęły na kreację dodatkowych kosztów po stronie pozwanej.

Mając wszystko powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Cezary Olszewski SSO Alicja Wiśniewska

Sygn. akt I.Ca 447/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Joanna Walczuk

Sędziowie: SO Elżbieta Iwona Cembrowicz

SO Antoni Czeszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2018 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. B.**

przeciwko **P. (...)** z udziałem interwenienta ubocznego (...) **S. A V. (...)** w **W.** po stronie pozwanej

o zapłatę

na skutek zażalenia interwenienta ubocznego na postanowienie Sądu Okręgowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 13 kwietnia 2018 sygn. akt I Ca 447/17

p o s t a n o w i a :

1.

Na podstawie art. 395§2 kpc postanowienie Sądu Okręgowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 13 kwietnia 2018r. sygn. akt I Ca 447/17 uchylić .

2.

Wniosek powoda o uzupełnienie postanowienia Sądu Okręgowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 7 marca 2018r. w sprawie I Ca 447/17 oddalić.

3.

Zasądzić od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 225zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym wywołanym zażaleniem na postanowienie Sadu Okręgowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 13 kwietnia 2018r. w sprawie I Ca 447/18.

4.

Nakazać zwrot interwenientowi ubocznemu ze Skarbu Państwa – Sadu Okręgowego w Suwałkach 30 (trzydzieści) złotych – opłaty sądowej od zażalenia.

SSO Joanna Walczuk SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Antoni Czeszkiewicz

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 marca 2018r. Sad Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie w sprawie , w pkt 2 postanowienia zasądził od interwenienta ubocznego (...) S. A V. (...) w W. na rzecz pozwanego P. (...) kwotę 3617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sadem I instancji oraz zasądził od interwenienta ubocznego (...) S. A V. (...) w W. na rzecz pozwanego P. (...) 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sadem II instancji.

Pismem z dnia 14 marca 2018r. powód wniósł o uzupełnienie powyższego postanowienia, domagając się zasądzenia na jego rzecz w postępowaniu odwoławczym od interwenienta ubocznego kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2018r. Sad Okręgowy w Suwałkach uzupełnił postanowienie Sadu Okręgowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 7 marca 2018r. o sygn. akt I Ca 447/17 w ten sposób, iż w pkt 4 zasądził od interwenienta ubocznego (...) S. A V. (...) w W. na rzecz powoda Z. B. 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sadem II instancji (k. 188 akt sprawy).

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł interwenient uboczny (k. 197 akt sprawy), domagając się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez jego uchylenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie art. 107 kpc w zw. z art. 98§1 kpc polegające na jego niezastosowaniu w sytuacji, gdy Sad może przyznać od interwenienta ubocznego zwrot kosztów wywołanych samoistnymi czynnościami interwenienta ubocznego wyłącznie na rzecz wygrywającego sprawę przeciwnika strony, do której interwenient przystąpił. W niniejszej sprawie brak jest takiej podstawy, gdyż pozwany przegrał sprawę przed Sadem I instancji, bez porozumienia z interwenientem ubocznym złożył apelację, a zatem koszty procesu byłyby zasadne od pozwanego na rzecz powoda , który wygrał, a nie od interwenienta ubocznego na rzecz którejkolwiek ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jako oczywiście zasadne (art. 385kpcw zw. z art. 397§2 kpc) podlega uwzględnieniu na mocy art. 395§2 kpc.

W myśl art. 107 kpc interwenient uboczny, do którego nie mają zastosowania przepisy o współuczestnictwie jednolitym co do zasady nie zwraca kosztów przeciwnikowi strony, do której przystąpił. Tym samym co do zasady interwenient uboczny w niniejszej sprawie nie jest zobowiązany do zwrotu takich kosztów powodowi. Przyznanie od interwenienta na rzecz wygrywającego sprawę przeciwnika strony, do której przystąpił zwrotu kosztów jest możliwe w sytuacji, gdy są to koszty wywołane samoistnymi czynnościami interwenienta ubocznego w sprawie. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Interwenient uboczny po otrzymaniu wniosku pozwanego o bezzwłoczną realizację wyroku, przystąpił do jego realizacji. Pozwany złożył apelację bez konsultacji z interwenientem ubocznym , co potwierdza okoliczność, że pismem z dnia 6 października 2017r. interwenient uboczny został wezwany do natychmiastowej realizacji wyroku.

Z uwagi na powyższe, postanowienie Sądu wydane w dniu 13 kwietnia 2018r. podlegało uchyleniu na mocy art. 395§2kpc, argumentacja interwenienta ubocznego podniesiona w zażaleniu jest zasadna, a wniosek powoda o uzupełnienie wyroku (art. 351kpc) podlegał oddaleniu.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na mocy §10 ust. (...). Min. Spraw. z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz.1804 z późn.zm)

O zwrocie opłaty sądowej od zażalenia Sąd orzekł na mocy art. 79 ust.1 pkt 1 ppkt e u.k.s.c..

SSO Joanna Walczuk SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Antoni Czeszkiewicz